

efterhaanden, og man har derfor indskrænket sig til at anordne, i hvilke Tilfælde Domstolene kunne erklære en Næringsadkomst forbrudt, og til at give Domstolene Anvisning paa i Stedet for den haarde Straf — Adkomstfortabelsen — at bruge den mildere: at undergive Næringsdriften Politiets Bestemmelse.

§ 47. Det vil altid være vanskeligt at give faste Regler for Konfiskationsstraffen, fordi denne Strafs Størrelse i Forhold til den begaaede Brøde i saa høj Grad afhænger af en Tilfældighed, nemlig Størrelsen af det Lager, som der er Tale om at konfiskere. Man har dog ment i Tilfælde af Overtrædelse af § 44, 1. Stykke, at kunne foreskrive ubetinget Konfiskation. Ved Overtrædelse af § 44, 2. Stykke, har man derimod fulgt Norges¹⁾ Eksempel og overladt til Domstolene at fastsætte det Omfang, hvori Konfiskationen passende bør ske. At fastsætte ubetinget Konfiskation vilde kunne blive urimelig hardt, hvor der haves et stort Lager, og slet ikke at hjemle Konfiskation af Varer, som benyttes til Lovovertrædelser, vilde være lige saa uheldigt.

§ 48. Imod en Person, der i en af Politiet anlagt Straffesag har faaet sin Udskænkingsforretning kendt ulovlig, men som trods saadan Dom rolig fortsætter Udskænkningen, har Politiet ikke andet Middel end at anlægge ny Straffesag, og saadan Straffesag kan da drages i Langdrag fra den tiltaltes Side ved Appel til Overret og Højesteret — maaske et à to Aar —, alt imedens han vedbliver sin ulovlige Forretning til Skade for Ædrueligheden og til Nedbrydelse af Agtelsen for Loven. Det er ikke nok, at der til sidst kommer en Straffudstaaelsens Dag, hvilken tiltalte maaske endog ender med at unddrage sig ved Flugt; der kan være Tilfælde, hvor der kræves øjeblikkelige Forholdsregler for at gøre Ende paa Forargelsen.

Saa længe det kun er Næringslovens Synspunkter, der ere herskende, er der vel ingen Trang til andre Midler end det, som Straffen afgiver, men Forholdet bliver et andet, naar det er Ædruelighedens og Ordenens Synspunkter, der blive de fremherskende. At hindre den paagældende fra at udskænke kan Politiet vel ikke uden at tage hans Person i Forvaring; men det bør kunne hindre, at han trødser den afsagte Dom ved at holde offentlig Beværtning og skilte med sin Forretning.

§ 50. Der er den Betænkelse ved at paalægge ikke blot Beværtningspersonalet, men ogsaa Gæsterne Ansvar for Overtrædelserne af Beværterloven, at man derved ødelægger Vidnebeviset i Sagen, medmindre man vil fravige de nugældende Regler for dette. Disse Regler gaa ud paa, at ligesom ingen, der er tiltalt, har nogen processuel Pligt til at tale Sandhed, saaledes har heller ingen, der har været med i Gæringen, Pligt til at afgive Vidneforklaring.

Denne sidstnævnte Regel, der sikkert har uddannet sig med andet end Politiforseelser for Øje, viser sig, naar den konsekvent gøres gældende ogsaa ved denne Art Forseelser, i høj Grad upraktisk og lidet rationel, i hvert Fald saa snart der slet ikke er Tale om at drage den paagældende til Ansvar for den Forseelse, han har deltaget i. I saa Fald er der ingen Grund til, at han skal kunne unddrage sig Vidnepligten.

Livets Krav have da ogsaa i Virkeligheden skudt Regelen til Side der, hvor den viser sig at være en alt for stærk Hindring for Retsshaandhævelsen — f. Eks. i Jagtsager — og uden den Fravigelse fra Regelen, som nærværende Paragraf hjemler, vil Kommissionen være meget betænkelig ved at foreslaa de Udvidelser af Ansvaret ogsaa til Gæsterne, som man har omtalt under §§ 18, 20, 33, 41 og 43.

§ 51. Almindelig Næringsadkomst forbryder man efter Næringslovens § 11 ved at findes strafskyldig til offentligt Arbejde (paa Næringslovens Tid tillige ved at straffes paa Æren, men denne Straf er siden bortfalden). Desuden forbrydes særligt Beværternæringsadkomst efter Lov Nr. 73 af 23. Maj 1873 § 9 ved Domfældelse til Vand og Brød efter Straffelovens § 182 (Rufferi) og efter Kapitlerne 23 og 26 (Tyveri og Bedrageri). Endvidere kunne visse Borgerskaber forbrydes ved gentagen ulovlig Brændevinsudskænkning ifølge Lov 2. Juli 1870 § 7.

Ved Løven af 1873 har der altsaa vist sig en Tilbøjelighed til for Beværternærings Vedkommende at skærpe de almindelige Fordringer til den næringsdrivendes Person, og i det Øjeblik, man monopoliserer Beværternæringen paa et indskrænket Antal næringsdrivendes Hænder, er der al Grund til at følge den nævnte Tilbøjelighed endnu videre, ihvorvel det formentlig er rigtigt at gaa frem med varsomme Skridt.

Blandt de Straffebestemmelser, hvis Anvendelse skulde medføre Nærings-

1) Bilag S. 166.